

IV 61
Kapitel

87

Hennes yngsta barn.

Långt upp i nord, der högan fjell
Af furor kransadt står
Och blickar lugnt i nordens qväll
På drifvans frusna tår,
Der skogen susar mången gång
I underbar och gåtfull sång,

Vid mörka klippans hårda barm
En qvinna lutad står.
Hon bär ett barn uppå sin arm,
Mot fjerran blicken går.
Hon är ej sorgsen, är ej glad.
Hvad söka hennes blickar, hvad?

Ha forntidsminnen stigit opp
Och bländat hennes själ?
Ur hennes öga lyser hopp.
Hvad tänker qvinnan väl?
Hon, dottren utaf brist och nöd,
Hur hoppas hon, som ej har bröd?

Hon hoppas, ty kring henne står
En skön, ungdomlig krans,
En skara söner i sin vår,
I ungdomslifvets glans.
Hon tycker hon är rik, hon vill
Ej större skatt sig byta till.

Den der, med hackan i sin hand
Och plogen vid sin fot,
Är odlarn uppå hemmets strand,
Som kan ta' stormen mot,
Som har, fast frost hans hopp förstör,
Ett arbetsmod som aldrig dör.

Och den med lyran på sin arm
Är hennes sångarson.
Väl vemodfull, men ljuf och varm,
Hans sång är intet lån.
Han hemtar den från storm och brus,
Från stjärnenatt och sommarljus.

Den der, som hög och allvarsam,
Med blicken lugn och sann,
Sin bana tankfull vandrar fram,
Är vetenskapens man;
Han skall ej svika hur det går,
En man för sig han faller, står.

Ja, blicken klarnar när hon ler
Mot sina söners krets.
Af deras lif hon tydligt ser,
Att de af kärlek ledts.
De älska varmt sin arma mor,
Och kärlek måste göra stor.

Hon ser på barnet i sin famn:
„Du gåfva ofvanfrån,
Ej utan framtid, utan namn
Du blifva skall, min son.
Mitt yngsta, kära barn är du,
Men vexer stor och stark ännu!

Och blicken lyfter hon till bön
Vid furuskogens sus:
„O Fader! låt hans dag bli skön,
Bli full af sol och ljus!
Låt ej mitt unga kära barn
Förgås, på tidens våg ett flarn!

När solen skymmes, vintern slår
Sitt dok kring nordanland,
Låt honom tända herrlig vår
På hemmets frusna strand.
Låt då hans unga konstnärshand
Arbeta för hans fosterland!“

Och modren uti nordanskog
Vid mörka klippans famn,
Vi känna henne alla nog,
Ty Suomi är dess namn.
Hon står ju der ännu och ser
Så varmt på sina söner ner.

Man kallar henne arm — hvad mer
För oss hon helig är.
Så, om hon tåras, om hon ler,
Är hon oss lika kär.
Framåt! fastän på törnig stråt,
För hennes skull framåt! framåt!

Du unga barn i Finlands famn,
De *sköna konst*ers vår,
Gå, sök förvärfva dig ett namn;
Flyg, tills du målet når!
O! svika kan du ej din mor,
Mins, hon vill se dig *stark* och *stor*!

— talia.

Helsingfors,

Theodor Söderholms boktryckeri, 1869.

Företedt: L. Heimbürger.

Köpt av Wäinö 22.10.32.

10/-